

[απόσπασμα]

Μοβ χρυσάνθεμα

ΔΕΝ ΛΕΝΕ ΠΩΣ ΑΜΑ ΓΕΡΑΣΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Πάλι παιδί;
Είναι που μπήζει συχνά, σαν κι εκείνα, τα κλάματα. Έτσι κι η
γιαγιά της γυναίκας μου, που θα πήγαινε με το βάσανο
πως ο γιος της κι ο εγγονός της, της κόρης της το παιδί,
μήτε γεια δεν λέγαν πια. Τι τον ήθελαν κι αυτοί οι ευλογη-
μένοι τον συνεταρισμό; Έστησαν μια φάρμα κι έτρεφαν
γουρούνια για το κρέας τους, απ' τ' άγρια ήταν και κο-
ντά σ' αυτά αγρίεψαν κι εκείνοι. Το τι πέτρα βγάλαν απ'
το χωράφι, για να σπείρουν, δεν λέγεται, να σπείρουν τη
διχόνοια. Και σαν να μην έφτανε αυτό, αναγκάστηκε η
γριά ν' αφήσει και το σπίτι της και να κατέβει στην πόλη.
Μοιάζουν και σε κάτι άλλο οι γέροι και τα παιδιά, και για
τους δυο άλλοι αποφασίζουν.

Να την πάρει η κόρη να μένει μαζί τους δεν γινόταν,
στο σπίτι τους ίσα που χωρούσαν αυτή κι ο άντρας της.

Έβαλε μαστόρους να μετατρέψουν σε γκαρσονιέρα ένα παλιό μαγαζί, που το χρησιμοποιούσε πια για αποθήκη. Όταν εγκαταστάθηκε στην γκαρσονιέρα, έλεγε: «Στο χωριό πας εσύ και τον βρίσκεις τον χάρο, εδώ πας απ' το καρτέρεμα», κι όλο κατηγορούσε τον παππού που πάντα την έπαιρνε μαζί του στα ταξίδια και που στο τελευταίο την άφησε.

«Πότε θα πάμε στο χωριό;» όλο με ρωτούσε κι εγώ την κοιτάζα βουβός. Κι ο γιος μου το αποζητούσε, ένας κόσμος στα μέτρα του ήταν, όλο συγκινήσεις κι ερεθίσματα, εξορισμένη αποκεί η νέα αυτή ασθένεια των παιδιών, που με τους γέρους τα ενώνει, η πλήξη. Κλεισμένη ολόγυρα απ' τις πολυκατοικίες στον ακάλυπτο καθόταν η γριά, σ' αυλή μια ιδέα, να βουλιάζει στη θλίψη της. Πηγαίναμε και τη βλέπαμε πιο συχνά απ' όταν ήταν στο χωριό, μα όλα είχαν αλλάξει πια, απαντήσεις δεν είχαμε κι οι προτροπές μας, κοινοτοπίες παμπάλαιες που απευθύνει στα γηρατειά η νιότη, στένευαν κι άλλο τον τόπο.

Μια μέρα, κάθισε δίπλα της η γυναίκα μου, εγγονή της απ' την κόρη, κι έλεγαν για παλιά στο χωριό, για τον αργαλειό και για τις φλοκάτες που ύφαιναν, για το φως του ήλιου, που όταν λιγότευε βγαίνανε οι χωριανοί στις εξώθυρες κι έπιαναν την κουβέντα. Κάθονταν τόσο κοντά οι δυο τους, οι ώμοι ίσα να μην αγγίζονται. Τα μάτια τους

σαν πλάσματα που κολυμπάνε πλάι πλάι, το βλέμμα τους να ζεσταίνει τα νερά που πρόκειται να διαβούν. Θυμήθηκα το ποτάμι στο χωριό, το αέναο βερνίκι που στίλβωνε τα κατάφυτα σπλάχνα του, κι ολόγυρα λουλουδία κίτρινα να βάφουν τα νερά. Η γυναίκα μου τα βίτσιζε μ' αυτά, ναρκώνονταν τα ψάρια και τα 'πιανε. Κι η μνήμη σαν ένα ποτάμι είναι που κυλάει ανάστροφα γυρνώντας κατά τις πηγές που είναι οι επιθυμίες μας, κι η νοσταλγία ζαβώνει τις μνήμες, άυλες, σαν σκιές ψαριών που γλιστρούν στου ποταμού τον βελουδένιο πάτο, διαβαίνουνε.

Τη χρονιά που άφησε το χωριό, είπανε πως το μέλι θα 'ταν λιγοστό, γιατί διψούσε η γη κι έκανε λίγα άνθη. Λες και το 'ξερε, φλόμωσε τα παρτέρια μην μείνουν τα εγγόνια αγλύκαντα. Όταν φεύγαμε την τελευταία φορά, έμειναν για ώρα τα μάτια μου πάνω στο λουλουδομάνι, σαν μοβ κρέπι αεροκρέμαστο, έτοιμο ν' αναληφθεί, έτσι που βούιζε αδιόρατο από πάνω του και μεθυσμένο απ' τη γύρη το σμήνος.